

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě – pobočka v Olomouci rozhodl v senátě složeném z předsedkyně senátu Mgr. Barbory Berkové a soudců JUDr. Markéty Fialové a JUDr. Michala Jantoše ve věci

žalobkyně: **A. H. a.s., IČO X**
sídlem W. 301/20, X O.
zastoupena advokátem Mgr. Janem Gebouským
sídlem Tyršova 182, 256 01 Benešov

proti

žalovanému: **Finanční úřad pro Olomoucký kraj**
sídlem Lazecká 545/22, 779 11 Olomouc

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 21. 12. 2022, č. j. X, ve věci námitky proti nepřiznání úroků z nesprávně stanovené daně v dvojnásobné výši,

takto:

- I. Rozhodnutí Finančního úřadu pro Olomoucký kraj ze dne 21. 12. 2022, č. j. X, se **zrušuje** a věc se **vrací** žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je **povinen** zaplatit žalobkyni na náhradě nákladů řízení 9 800 Kč do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám advokáta Mgr. Jana Gebouského, sídlem Tyršova 182, 256 01 Benešov.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalovaný (dále také „správce daně“) vydal 10 platebních výměrů všechny ze dne 30. 4. 2018, kterými doměřil žalobkyni daň z přidané hodnoty (dále jen „DPH“) v celkové výši 31 208 076 Kč za zdaňovací období leden až říjen roku 2013. Proti těmto platebním výměrům podala žalobkyně odvolání, které Odvolací finanční ředitelství (dále jen „OFŘ“) rozhodnutím ze dne 5. 6. 2019, č. j. X zamítlo a platební výměry potvrdilo. Proti tomuto rozhodnutí následně žalobkyně podala žalobu, kterou krajský soud rozsudkem ze dne

Shodu s prvopisem potvrzuje M. Ch.

9. 2. 2021, č. j. 65 Af 18/2019-84 zamítl. Na základě žalobkyní podané kasační stížnosti Nejvyšší správní soud (dále jen „NSS“) rozsudkem ze dne 14. 10. 2021, č. j. 9 Afs 66/2021-42 zrušil jak rozsudek krajského soudu ze dne 9. 2. 2021, č. j. 65 Af 18/2019-84, tak i rozhodnutí OFŘ ze dne 5. 6. 2019, č. j. X. Následně OFŘ vydalo nové rozhodnutí dne 21. 7. 2022, č. j. X, kterým zrušilo všech 10 platebních výměrů ze dne 30. 4. 2018 a řízení o nich zastavilo.
2. Žalovaný dne 5. 9. 2022 vyrozuměl žalobkyni přípisem č. j. X o předpisu úroku z neoprávněného jednání žalovaného ve výši 218 569 Kč podle § 254 odst. 1 a odst. 2 zákona č. 280/2009 Sb., daňový řád, ve znění účinném do 31. 12. 2020, a o předpisu úroku z nesprávně stanovené daně ve výši 20 741 123 Kč podle § 254 daňového řádu, ve znění účinném od 1. 1. 2021 (dále jen „vyrozumění“), tj. v celkové výši 20 959 692 Kč. Dne 3. 10. 2022 žalobkyně podala proti vyrozumění námítku, v níž namítala nesprávně stanovenou výši úroku z neoprávněného jednání žalovaného a úroku z nesprávně stanovené daně, mj. požadovala úrok zvýšený na dvojnásobek dle § 254 odst. 5 daňového řádu v účinném znění i z částky 20 000 000 Kč představující bankovní záruku poskytnutou za účelem poskytnutí povinné kauce distributora pohonných hmot dle § 6i zákona č. 311/2006 Sb., o pohonných hmotách a čerpacích stanicích pohonných hmot a o změně některých souvisejících zákonů (dále jen „zákon o pohonných hmotách“).
3. Žalovaný žalobou napadeným rozhodnutím námítkou žalobkyně částečně vyhověl, a to tak, že celkovou částku předmětných úroků zvýšil na 21 123 755 Kč. Žalovaný však shledal pochybení pouze co do úroku ve vztahu k vymoženým exekučním nákladům, naopak námítku nesprávného výpočtu úroku ve vztahu k postižení bankovní záruky shledal nedůvodnou.

II. Argumentace stran

4. Žalobkyně se žalobou domáhala zrušení napadeného rozhodnutí, neboť žalovaný postupoval nesprávně při předpisu úroku z neoprávněného jednání správce daně ve vztahu k neoprávněně vymožené částce 20 000 000 Kč představující bankovní záruku podle § 6i odst. 2 zákona o pohonných hmotách. Žalovaný na základě zajišťovacích příkazů vydaných dne 15. 6. 2015 a dne 11. 8. 2015 (dále jen „zajišťovací příkazy“) zahájil daňovou exekuci od června 2015 do června 2016, a to vydáním exekučních příkazů ze dne 15. 6. 2015, 11. 8. 2015 a 6. 6. 2016 na přikázání peněžité pohledávky z účtu (dále jen „exekuční příkazy“). Současně k zajištění částek stanovených v zajišťovacích příkazech zřídil zástavní právo k majetku žalobkyně na základě rozhodnutí o zřízení zástavního práva, všechny ze dne 16. 6. 2015 a ze dne 12. 8. 2015. Dne 26. 8. 2015 požádal Celní úřad pro Olomoucký kraj (dále jen „CÚ OLK“) o vydání výzvy adresované výstavci bankovní záruky k úhradě částek stanovených zajišťovacími příkazy. Výstavce bankovní záruky poskytl na účet žalovaného ke dni 7. 9. 2015 plnění ve výši 20 000 000 Kč. Na základě uvedeného žalovaný vydal dne 22. 9. 2015 potvrzení o zániku zástavního práva a dne 14. 9. 2015 rozhodl o zastavení daňové exekuce. Částka odpovídající bankovní záruce ve výši 20 000 000 Kč byla žalovaným vymožena v přímé časové a věcné souvislosti s daňovou exekucí zahájenou na základě exekučních titulů, kterými byly zajišťovací příkazy. V té samé souvislosti pak došlo ze strany žalovaného k zastavení daňové exekuce a vydání potvrzení o zániku zástavního práva bezprostředně poté, co byla částka odpovídající bankovní záruce připsána na jeho účet. Žádost o úhradu nedoplatků z bankovní záruky tak má z hlediska popsání povahu exekučního příkazu. Žalobkyni jsou známé závěry NSS uvedené v rozsudku ze dne 29. 8. 2022, č. j. 8 Afs 272/2020-46, ty jsou však na věc nepřiléhavé s ohledem na absenci daňové exekuce v tam projednávané věci. Existence probíhající daňové exekuce a její přímé

souvislosti s postižením částky z bankovní záruky žalovaným vytváří ve výsledku stejný efekt, tj. postižení majetku povinného, jako by částka odpovídající bankovní záruce byla stižena exekučním příkazem. Úrok z neoprávněného jednání správce daně by tak měl být vyměřen ve dvojnásobné výši podle § 254 odst. 2 daňového řádu, ve znění účinném do 31. 12. 2020 a § 254 odst. 5 daňového řádu, ve znění účinném od 1. 1. 2021, a to za období od 7. 9. 2015 do 29. 7. 2022.

5. Žalovaný navrhoval zmítnutí žaloby. Uvedl, že závěry NSS uvedené v rozsudku ze dne 29. 8. 2022, č. j. 8 Afs 272/2020-46 lze plně vztáhnout i na projednávanou věc, i když zde existuje exekuční titul – zajišťovací příkazy, jelikož kauce ve formě bankovní záruky není postižena na základě nařízené daňové exekuce, ale jedná se o úhradu nedoplatků na základě výzvy podle § 6i odst. 3 zákona o pohonných hmotách. Zdůraznil, že žádost o úhradu nedoplatků z bankovní záruky by byla realizována i v případě, že by nedošlo k zahájení exekučního řízení, které není podmínkou pro to, aby došlo ze strany výstavce bankovní záruky k úhradě nedoplatku. Dále uvedl, že úrok z neoprávněného jednání správce daně podle § 254 odst. 2 daňového řádu, ve znění účinném do 31. 12. 2020, lze přiznat za dobu trvání neoprávněně vedeného exekučního řízení, tj. do doby skončení vymáhání. Vymáhání lze považovat za ukončené v okamžiku, kdy nastanou účinky vyvolané daňovou exekucí, v souzené věci konkrétně dne 7. 9. 2015, kdy bankovní záruka byla připsána na účet žalovaného. Dojde-li ke zrušení, změně nebo prohlášení nicotnosti rozhodnutí o stanovení daně pro jeho nezákonnost nebo z důvodu nesprávného úředního postupu až poté, co bylo vymáhání skončeno, úrok z prostředků získaných vymáháním se stanoví ode dne následujícího po skončení exekučního řízení do dne, kdy byla tato neoprávněně inkasovaná částka vrácena daňovému subjektu v základní výši. Žalobkyni tak ode dne 8. 9. 2015 do dne 29. 7. 2022, j. do dne vrácení platby, náležel úrok pouze v základní výši podle § 254 odst. 1 daňového řádu.

III. Posouzení věci krajským soudem

6. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů dle § 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“), přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného (§ 75 odst. 1 s. ř. s.). O věci soud rozhodl bez jednání v souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s.
7. Podle čl. II bodu 11 zákona č. 283/2020 Sb., kterým se mění daňový řád a další související zákony (dále jen „novela daňového řádu“), platí, že *úrok podle zákona č. 280/2009 Sb., ve znění účinném přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona, u něhož ke dni nabytí účinnosti tohoto zákona trvají podmínky pro jeho vznik, se uplatní do dne předcházejícího dni nabytí účinnosti tohoto zákona. Ode dne nabytí účinnosti tohoto zákona se na tento úrok uplatní zákon č. 280/2009 Sb., ve znění účinném ode dne nabytí účinnosti tohoto zákona.* Novela daňového řádu nabyla účinnosti 1. 1. 2021.
8. Podle § 254 odst. 2 daňového řádu, ve znění účinném do 31. 12. 2020, v *případě, že bylo na daňovém subjektu vymáháno neoprávněně, náleží mu za dobu neoprávněně vedeného exekučního řízení úrok podle odstavce 1 ve dvojnásobné výši; nárok na tento úrok nevzniká, pokud je neoprávněnost exekuce způsobena pozdějším vyslovením neúčinnosti doručení rozhodnutí nebo navrácením lhůty v předešlý stav* (zvýrazněno krajským soudem).
9. Spornou je v nyní projednávané věci otázka, zda žalobkyni náleží úrok z neoprávněného jednání správce daně dle § 254 daňového řádu ve výši dvojnásobku z částky 20 000 000 Kč představující sjednanou bankovní záruku z důvodu neoprávněně vedené daňové exekuce.

Jakkoliv období, které je pokryto předepsaným úrokem z neoprávněného jednání správce daně, zahrnuje jak období před 30. 12. 2020, tak období následující, pročez na úrok jako takový je v souladu s citovaným čl. II. bodu 11 novely daňového řádu nutno aplikovat jak hmotněprávní úpravu tohoto úroku dle daňového řádu ve znění účinném před novelou, tak ve znění účinném po této novele, institut úroku hrazeného správcem daně ve dvojnásobné výši je vztažen výlučně k období neoprávněně vedeného exekučního řízení. To přitom, jak krajský soud ověřil ze správního spisu, bylo vedeno od června 2015 (vydáním prvních exekučních příkazů dne 15. 6. 2015, čímž v souladu s § 178 odst. 1 daňového řádu došlo k zahájení exekuce) do září 2015 (vydáním rozhodnutí o zastavení exekuce dne 15. 9. 2015). Pro věc rozhodnou je tak právní úprava daňového řádu před provedenou novelou. Dále je tudíž operováno s tímto zněním zákona. Ostatně pro úplnost lze doplnit, že novela daňového řádu jde ve vztahu k § 254 a ke stanovení výše úroku cestou rozvolnění vazby mezi částkou uhrazenou na základě nezákonného zajišťovacího příkazu a exekučním řízením. Ustanovení § 254 odst. 5 totiž po novele nově stanoví, že výše úroku z nesprávně stanovené daně podle odstavců 1 až 4 se zvyšuje na dvojnásobek po dobu, kdy je vedeno exekuční řízení. Úročení dvojnásobkem sazby tedy neomezuje pouze na částky neoprávněně vymožené v exekučním řízení.

10. Současně na tomto místě krajský soud již rovnou odpovídá na přidruženou spornou otázku, za jaké období případně úrok hrazený správcem daně ve výši dvojnásobku žalobkyni náleží. Počátek období, za které náleží úrok dle § 254 odst. 2 daňového řádu, je v souladu s textem daného ustanovení určen zahájením exekuce a jeho konec ukončením exekuce. Shodný závěr byl přijat judikaturou NSS, dle které *„daňovému subjektu (...) náleží dle doslovné dikce citovaného ustanovení (§ 254 odst. 2 daňového řádu, pozn. krajského soudu) úrok o zvláštní sazbě za dobu neoprávněně vedeného exekučního řízení – tedy přirozeně od jeho zahájení dle § 178 odst. 1 daňového řádu a po celou dobu tohoto řízení až do jeho pravomocného skončení.“* (bod 22 rozsudku NSS ze dne 15. 12. 2020, čj. 3 Afs 155/2019-40).
11. O otázce, zda žalobkyni náleží za výše vymezené období úrok hrazený správcem daně ve výši dvojnásobku z částky 20 000 000 Kč představující sjednanou bankovní záruku za účelem poskytnutí povinné kauce distributorem pohonných hmot dle § 6i odst. 1, 2 zákona o pohonných hmotách, uvažil krajský soud následovně.
12. Vztahem prvního a druhého odstavce § 254 daňového řádu se NSS již opakovaně zabýval. V rozsudku ze dne 10. 11. 2016, č. j. 7 Afs 299/2015-61, shrnul, že *„[p]odle ust. § 254 odst. 1 daňového řádu je postihováno negativní jednání správce daně v rovině nalézací (při stanovení daně). Podle ust. § 254 odst. 2 daňového řádu je postihováno jednání správce daně v rovině platební (neoprávněná exekuce).“* V rozsudku ze dne 3. 6. 2016, č. j. 5 Afs 170/2015-28, uvedl, že *„[p]odmínkou sine qua non pro přiznání úroku ze zaviněného jednání správcem daně dle § 254 odst. 2 daňového řádu je, že bylo zahájeno vymáhací řízení, resp. bylo na daňovém subjektu zákonem stanoveným způsobem vymáháno, a poté bylo vymáhání prohlášeno za nezákonné“*. V posledně citovaném rozsudku NSS vyložil, že dvojnásobný úrok podle § 254 odst. 2 *„náleží tomu, vůči němuž byla vedena neoprávněná exekuce (...). Možnost této sankce, která stíhá správce daně, který exekuci sám prováděl nebo ji nechal provést např. soudním exekutorem, má zajistit ochranu před neoprávněným zásahem do vlastnického práva, který vymáhání představuje.“*
13. Lze shrnout, že podle judikatury je základním předpokladem pro přiznání úroku dle § 254 odst. 2 daňového řádu skutečnost, že k vymožení daňové povinnosti stanovené rozhodnutím, které bylo zrušeno nebo změněno či byla prohlášena jeho nicotnost, byl použit některý z prostředků vymezených v § 175 odst. 1 daňového řádu. Podmínky pro

Shodu s prvopisem potvrzuje M. Ch.

aplikaci § 254 odst. 2 daňového řádu nejsou splněny, pokud je úhrada stanovené povinnosti zajištěna prostřednictvím jiných nástrojů, aniž by byla vedena exekuce (viz rozsudky NSS ze dne 3. 6. 2016, č. j. 5 Afs 170/2015–28 a ze dne 29. 8. 2022, č. j. 8 Afs 272/2020–46). Je-li splněna tato podmínka, může daňovému subjektu vzniknout nárok na úrok ve výši dle § 254 odst. 2 daňového řádu.

14. Pro věc zásadní je dále skutečnost, že judikatura současně zavrhlá, že by nárok na úrok v této dvojnásobné výši vznikl pouze ve vztahu k těm částkám, které byly přímo vymoženy exekučním příkazem v daňové exekuci nebo v exekuci vedené soudním exekutorem (viz rozsudky NSS ze dne 10. 11. 2016, č. j. 7 Afs 299/2015-61 a ze dne 15. 12. 2020, č. j. 3 Afs 155/2019-40). Pojetí, které prosazuje žalovaný, bylo odmítnuto jako příliš restriktivní (formální), neboť nezohledňuje, že i jiné způsoby vedoucí k úhradě daňové povinnosti mají souvislost s probíhající exekucí. NSS v rozsudku ze dne 20. 10. 2022, č. j. 2 Afs 351/2020–32, k tomu uvedl, že „§ 254 odst. 1 daňového řádu postihuje negativní jednání správce daně v rovině nalézací (pokud navíc daňový subjekt daň ‚dobrovolně‘ uhradí), zatímco § 254 odst. 2 daňového řádu postihuje negativní jednání správce daně zpravidla v rovině nalézací (pokud správce daně vydal, jako zde, příslušný exekuční titul) a k tomu ještě v rovině platební (pokud daňový subjekt daň ‚dobrovolně‘ neuhradí, správce daně přistoupí k realizaci exekuce a určitou částku vymůže).“ Smyslem dvojnásobné sazby úroku z neoprávněného jednání správce daně je nahradit daňovému subjektu újmu způsobenou neoprávněným vymáháním daňové povinnosti, které zasáhlo do jeho vlastnického práva podstatněji než samotné stanovení a následné dobrovolné uhrazení daňové povinnosti, resp. poskytnout daňovému subjektu kompenzaci nahrazující mu následky způsobené takovým (intenzivnějším) postupem správce daně (rozsudky NSS ze dne 10. 11. 2016, č. j. 7 Afs 299/2015–61 a ze dne 30. 5. 2022, č. j. 4 Afs 406/2021-44). „Otázka dobrovolnosti plnění na úhradu daňové povinnosti se tedy jeví jako kritérium oddělující prostor pro aplikaci § 254 odst. 2 daňového řádu ve vztahu k odst. 1 téhož ustanovení.“ (bod 60 rozsudku NSS ze dne 9. 5. 2023, č. j. 4 Afs 42/2023-41, zvýraznění provedeno krajským soudem). Krajský soud se s uvedenými závěry ztotožňuje.
15. Skutečnost, že ve věci bylo vedeno exekuční řízení a že se tedy žalovaný dopustil negativního jednání rovněž v rovině platební, není sporná. Žalovaný však tvrdí, že kauce nebyla postižena na základě vedené exekuce, nýbrž na základě odlišného, samostatného zákonného institutu, výzvy podle § 6j odst. 3 zákona o pohonných hmotách. Krajský soud přisvědčuje žalovanému, že dotčená částka 20 000 000 Kč nebyla formálně vymožena prostřednictvím žádného z vydaných exekučních příkazů, nýbrž, jak krajský soud zjistil ze správního spisu, byla žalovanému připsána na účet dne 7. 9. 2015 Celním úřadem pro Olomoucký kraj, a to na základě předchozí žádosti žalovaného o úhradu nedoplatků z bankovní záruky ze dne 26. 8. 2015, č. j. X, učiněnou dle § 6j odst. 3 zákona o pohonných hmotách. Tento postup sice není formou vymáhání daně ve smyslu § 175 odst. 1 daňového řádu (nejedná se o daňovou exekuci), avšak v souladu s výše vymezenými judikaturními závěry pro věc rozhodující je, že správce daně postupoval ex officio a v daném případě se jednalo o nedobrovolnou formu úhrady existujících nedoplatků daně.
16. Ze správního spisu dále vyplývá (jak již bylo uvedeno), že správce daně vydal dne 15. 6. 2015 exekuční příkazy k prikázání pohledávky, kterými byla v souladu s § 178 odst. 1 daňového řádu zahájena daňová exekuce, přičemž částka získaná realizací bankovní záruky Celním úřadem pro Olomoucký kraj byla na účet správce daně připsána až následně dne 7. 9. 2015. Je tedy zřejmé, že exekuční příkazy byly vydány dříve, než byla bankovní záruka realizována, přičemž v době provedení tohoto převodu exekuce stále probíhala.

K dotčenému převodu tak došlo v době probíhající neoprávněné daňové exekuce, tento nebyl proveden žalobkyní dobrovolně a převedená částka byla použita na úhradu exekučně vymáhaného nedoplatku.

17. Krajský soud se tudíž neztotožňuje s žalovaným, že k převedení realizované bankovní záruky Celním úřadem pro Olomoucký kraj nedošlo na základě nařízené daňové exekuce a že by k její realizaci došlo i bez vedení exekuce, která není její podmínkou. Krajský soud ze správního spisu dále zjistil, že již dne 28. 5. 2015 žalovaný obdržel přípis od Celního úřadu pro Olomoucký kraj, kterým jej informoval o zániku registrace distributora pohonných hmot žalobkyně, tedy o skutečnosti, s níž zákon spojuje možnost výzvy adresované výstavci bankovní záruky za účelem úhrady vzniklých nedoplatků dle § 6j odst. 3 zákona o pohonných hmotách. Z výše uvedeného je zřejmé, že žalovaný si byl vědom toho, že prostředky na úhradu nedoplatku daně by bylo možné získat z kauce, kterou byla žalobkyně povinna složit na účet celního úřadu podle § 6a zákona o pohonných hmotách, v nyní projednávané věci tak učinila prostřednictvím sjednání bankovní záruky. Prostředky pak byly obstarány na základě žádosti celního úřadu u banky, která vystavila bankovní záruku ke splnění povinnosti žalobkyně dle § 6i odst. 2 zákona o pohonných hmotách. Svoji podstatou se jedná o postup obdobný příkázání pohledávky v daňové exekuci a způsob nedobrovolné úhrady nedoplatku daně. Realizací bankovní záruky, k níž celní úřad přistoupil výlučně na základě žádosti správce daně, o čemž svědčí i skutečnost, že celní úřad převedl správci daně celou částku odpovídající výši bankovní záruky, vznikly žalobkyni vůči bance, která bankovní záruku vystavila, povinnosti sjednané ve smlouvě o vystavení bankovní záruky. Jedná se o velmi intenzivní zásah do majetkové situace žalobkyně.
18. Uváděný rozsudek NSS ze dne 29. 8. 2022, č. j. 8 Afs 272/2020-46, není na nyní projednávanou věc přílehlavý. Je pravdou, že v něm NSS vyslovil, že úhrada nedoplatku na zajišťovacích příkazech formou převedení přeplatku z kauce, kterou měla tamější stěžovatelka jako registrovaný distributor pohonných hmot složenou u celní správy, není úročitelná dvojnásobnou sazbou podle § 254 odst. 2 daňového řádu. Tehdy řešená věc se však skutkově zásadně liší od věci nynější, neboť v tam řešené věci nebyla vedena daňová exekuce. Nebyla tedy splněna základní podmínka, aby vůbec mohl vzniknout nárok na úrok dle § 254 odst. 2 daňového řádu.
19. Krajskému soudu tak na základě výše uvedeného nezbyvá než uzavřít, že ačkoliv byl na úhradu daně stanovenou nezákonnými platebními výměry užit mj. institut vyplacení bankovní záruky podle § 6j odst. 3 zákona o pohonných hmotách, tedy institut, který není přímo exekučním úkonem, byla v době převedení částky současně vedena daňová exekuce, jejíž exekuční tituly byly uvedeným postupem saturovány. Částka 20 000 000 Kč byla v tomto kontextu neoprávněně vymáhána, a žalobkyni proto náleží z tohoto neoprávněného jednání správce daně dvojnásobný úrok podle § 254 odst. 2 daňového řádu (shodně rozsudek NSS ze dne 9. 5. 2023, č. j. 4 Afs 42/2023-41).

IV. Závěr a náklady řízení

20. S ohledem na výše uvedené soud napadené rozhodnutí zrušil pro nezákonnost podle § 78 odst. 1 s. ř. s. a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení (§ 78 odst. 4 s. ř. s.). V dalším řízení je žalovaný vázán právním názorem, který vyslovil soud v tomto rozsudku (§ 78 odst. 5 s. ř. s.). Povinností žalovaného bude reflektovat vyslovené právní závěry soudu a provést opětovný výpočet úroku z neoprávněného jednání správce daně dle § 254 odst. 2 daňového řádu.

21. O náhradě nákladů řízení mezi účastníky rozhodl soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. tak, že žalovaného s ohledem na úspěch žalobkyně ve věci zavázal k náhradě žalobkyní účelně vynaložených nákladů. Takovými náklady jsou zaplacený soudní poplatek za žalobu ve výši 3 000 Kč, dále odměna advokáta za poskytnuté úkony právní služby podle § 11 odst. 1 písm. a) a d) vyhlášky č. 177/1996 Sb. (dále jen „AT“) v podobě přípravy a převzetí zastoupení a podání žaloby ve výši 3 100 Kč za každý úkon právní služby podle § 7 bod 5 a § 9 odst. 4 písm. d) AT, tj. celkem 6 200 Kč, a dále paušální náhrada účelně vynaložených výdajů ve výši 300 Kč za každý úkon podle § 13 odst. 4 AT, tj. celkem 600 Kč. Náklady žalobkyně tak činí celkem 9 800 Kč (3 000 + 6 200 + 600).

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů od jeho doručení k Nejvyššímu správnímu soudu v Brně.

Nesplní-li povinný dobrovolně, co mu ukládá vykonatelné soudní rozhodnutí, může oprávněný podat návrh na soudní výkon rozhodnutí.

Olomouc 20. června 2024

Mgr. Barbora Berková v. r.
předsedkyně senátu